

ALS DE ANTIQUAIR HELEMAAL VERKOCHT IS

Hoezeer kopen en verkopen hen in het bloed zit, toch raken ook antiquairs soms zo verknocht aan een voorwerp dat ze het liefst nooit meer kwijtwillen. ‘Het bod zal wel heel goed moeten zijn voor ik het nog verkoop.’

Door **Maya Toebat** Foto's **Marleen Daniëls**

ROB MICHIELS, VEILINGMEESTER

— ‘Ik heb deze pot nog maar sinds begin dit jaar. Hij vult in mijn collectie een gat dat ik zelf gemaakt heb. Mijn grootvader, een kunstschilder, had een gelijkaardige, iets kleinere pot. Die is na zijn dood verkocht en belandde jaren later bij mij, zonder dat ik wist dat hij van mijn opa kwam. Dat kwam ik pas te weten nadat ik hem opnieuw verkocht had. Ik ben hem nog achternagegaan, maar zonder succes: de pot zat eerst in een collectie in Italië en daarna ben ik het spoor kwijtgeraakt.’
‘Toen ik dit exemplaar zag op een veiling in Engeland, wist ik meteen dat ik hem moest hebben. De pot is tussen 1560 en 1580 gemaakt in Venetië, toen ze vaak

portretten van soldaten uit de oudheid op bekers schilderden. Hij is in zijn soort de beste die ik al gezien heb. In tegenstelling tot die van mijn grootvader is hij nog intact. Toch voelde ik me vooral aangetrokken door het verhaal erachter: het is een soort vervangend erfstuk.’
‘Omdat de pot vrij groot en fors is, was het moeilijk om in mijn huis een plek te vinden waar hij goed tot zijn recht komt. Dat is de koelkast geworden. *(lacht)* In de keuken valt er natuurlijk licht op en dan is hij op zijn best. Het is ook een centrale plaats: telkens als ik de koelkast open, kom ik hem weer tegen.’
‘Of ik de pot ooit zal verkopen? Ik zeg nooit nooit. Maar het bod zal heel goed moeten zijn. Eigenlijk heb ik al de fout gemaakt om de pot van mijn grootvader te verkopen. Deze wil ik wel graag houden.’ ▶

**BIE BAERT,
ANTIQUAIR**

— 'Ik ben zeker geen diehard verzamelaar die nergens afstand van kan doen. Ik vind het zelfs mooi om iets een tijdje te koesteren en door te verkopen aan een persoon die er hopelijk evenveel van zal houden. Maar bij deze schedel van een hollenbeer wist ik meteen: "Dit is het." Het is zoals wanneer je kippenvel krijgt van goede muziek.'

'Het verzamelen zat er al vroeg in bij mij. Ik was een kind dat steentjes in haar zakken stak en schedeltjes van dode dieren verzamelde. Ook nu nog ga ik graag met mijn neefjes en nichtjes

naar natuurhistorische musea. Een opgezette olifant in het AfricaMuseum, dat is toch ongeloflijk? Bovendien was ik als twintiger weg van de roman *De stam van de hollenbeer*. Hollenberen zijn imposante beesten die leefden aan het einde van het pleistoceen. Een volledige schedel van een hollenbeer kunnen kopen, die ondertussen meer dan 20.000 jaar uitgestorven is, was heel bijzonder.'

'Ik heb hem rond 1998 gekocht van een oude verzamelaar die het einde van zijn leven naderde. Ik denk dat hij me die kans gaf, omdat hij zag dat ik het object echt graag zag. Het was toen voor mij, als dertiger en jonge zelfstandige, best duur en niet meteen door te verko-

pen. Maar ergens wist ik dat ik maar één keer de kans kreeg om zo'n schedel te kopen. In de jaren die volgden, heb ik vaak een mooi bod gekregen, bijvoorbeeld toen ik mijn huis aan het verbouwen was en ik het financieel zwaar had na de crisis van 2008. Maar ik wilde liever even afzien en met minder rondkomen dan de schedel te verkopen.'

'Ik heb hem nu twintig jaar en ik geraak er steeds meer aan gehecht. Ik noem hem mijn mascotte. Hij staat dicht bij mij, achter mijn bureau. En alleen ik mag hem verplaatsen. Ik ben als de dood dat een verhuizer de schedel zou laten vallen. Dat zou ik echt erg vinden.'

**'HIJ STAAT
DICHT BIJ MIJ,
ACHTER MIJN
BUREAU, EN
ALLEEN IK MAG
HEM VERPLAATSEN'**

**CHRISTIAN VROUYR,
TAPIJTHANDELAAR**

— ‘Ik heb dit kleine tapijt rond 1975 gekocht. Ik was ongeveer 25 toen ik het tegenkwam op een van mijn eerste zakenreizen met mijn vader door het Midden-Oosten. De man die het verkocht, wist niet wie erop stond, maar mijn vader en ik dachten meteen: “Wauw, een portret van George Sand.” Ik had al verschillende boeken van de Franse schrijfster gelezen, maar vooral de vrouw zelf vond ik fascinerend. Ze had contact met de hele culturele en politieke wereld en ze was een

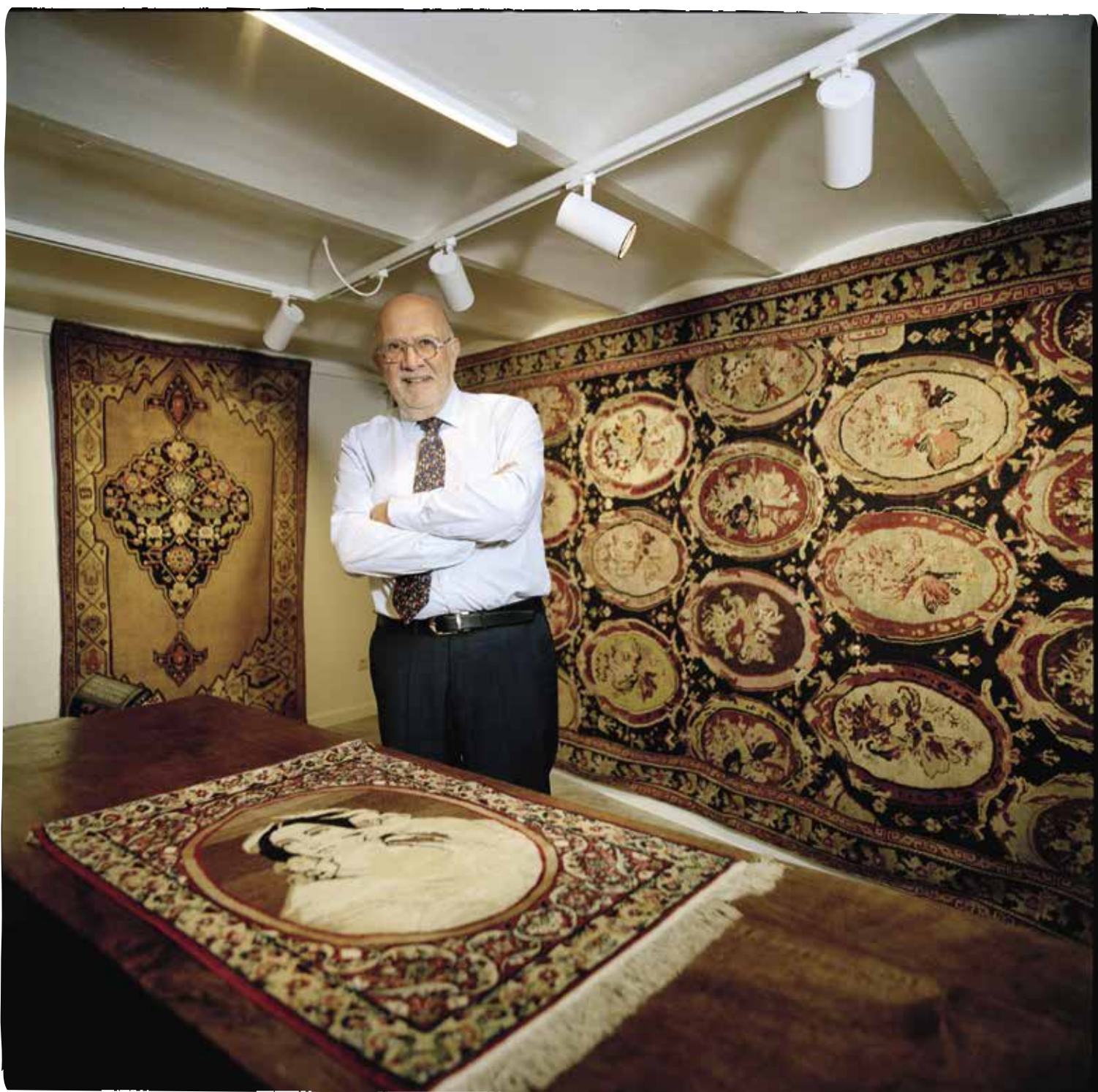
boegbeeld op het vlak van vrouwenemancipatie. Dat engagement was voor een schrijfster niet evident in de negentiende eeuw. Het tapijt is gemaakt in Kerman, een stad in het huidige Iran, en dateert uit de tweede helft van die eeuw. Waarschijnlijk was de maker ook een fan, die het tapijt op basis van een tekening of medaillon geknoopt heeft. Want voor zover ik weet, is Sand nooit zelf in Iran geweest.’

‘Mijn vader en ik kochten het aanvankelijk niet voor onszelf, maar voor de zaak. Want ofwel ben je een handelaar, ofwel een verzamelaar. Als je klanten beginnen te vermoeden dat je de beste stukken zelf bijhoudt, denken ze misschien dat ze de overschot krijgen. Dit tapijt is een uitzon-

dering. Na een tijd besepte ik dat ik het niet weg wilde. Het is ook niet dat ik de mensen iets kostbaars ontnem. Het heeft geen topwaarde. Het is geen museumstuk. Maar voor mij is het bijzonder, omdat ik onverwacht een portret vond van iemand die ik bewonder.’

‘Het tapijt is ook een soort familieportret geworden. Mijn grootvader is uit Armenië gemigreerd en moest met weinig bagage naar hier komen. Veel familieportretten hebben we niet, dus dachten we: zij mag bij de familie horen. Het tapijt ligt in de gang tussen de zaak en ons privégedeelte. Als je het zou wegnemen, zou iedereen thuis zeggen: “Waar is George Sand naartoe?”’

‘ALS JE DAT TAPIJT WEGNEEMT, ZOU IEDEREEN THUIS ZEGGEN: “WAAR IS GEORGE SAND NAARTOE?”’

**DON VERBOVEN,
ANTIQUAIR**

— ‘Deze twee houten pilaartjes uit de vijftiende eeuw zijn de eerste stukken die ik ooit gekocht heb. Zo’n 25 jaar geleden werkte ik als assistent bij de galerij van Luc De Backker. Daar kwam ik voor het eerst echt in contact met middeleeuwse kunst. Ik zag er de pilaartjes staan en werd er telkens opnieuw naartoe gezogen. Ik heb vele maanden bij Luc gewerkt om ze te kunnen kopen, maar ik vond het vanzelfsprekend dat ze bij mij terecht zouden komen.’
‘De pilaartjes komen vermoedelijk uit Laon, in Noord-Frankrijk. Natuurlijk kreeg ik zin om

ter plaatse te gaan kijken. Ik wilde zien waar ze gemaakt zijn, waar ze ooit gestaan kunnen hebben. Toen ik in de kathedraal van Laon een identiek koorgestoelte zag, voelde ik een connectie: “Ik ken jullie.” Toch heb ik mijn pilaartjes verschillende keren te koop gezet en gepresenteerd op beurzen. Maar telkens als iemand interesse toonde, voelde ik mijn maag in elkaar krimpen. Ik kon ze gewoon niet wegdoen, want ze liggen aan de basis van mijn carrière en collectie. Als je dat voor elk stuk doet, ben je na een tijd failliet. Maar bij deze pilaartjes wist ik: ze blijven bij mij.’
‘Ik vind het vooral mooi dat er twee periodes in samenkomen: het onderste deel is gotisch

en het bovenste nog romaans. We leren op school wel over de gotische en romaanse kunstperiode, maar op het terrein loopt alles door elkaar. Ze hebben ook iets klungeligs. Het ene pilaartje is zelfs een beetje kromgetrokken. Dat maakt het juist zo fragiel en kwetsbaar. Wat ik ook fascinerend vind, is dat ze er na zeshonderd jaar nog zo modern uitzien. Ze stralen zoveel geschiedenis uit, maar zijn tegelijkertijd heel sober. Het zijn dan ook de enige stukken die van mijn vriendin in ons strakke interieur mogen staan. Ze hebben een prominente plek op de kast in de woonkamer. Het zijn net onze twee zonen.’

‘IK HEB AL GEPROBEERD OM ZE TE VERKOPEN, MAAR IK KAN DIE PILAARTJES GEWOON NIET WEGDOEN’

